

A valorizációs kereset záros határideje és a Pp. 184. §-a. A felperes a törvényszék helyett a járásbírósnál adta be még kellő időben a valorizációs keresetet, majd midőn a járásbíró az hivatalból visszautasította, a Pp. 184. §-ban meghatározott határidőn belül, de a valorizációs határidőn túl új keresetet nyújtott be a törvényszéknél. A kir. Curia (P. 5515/1930., Jogi Hírlap 1932. 983. sz.) a keresetet elkésettnek tekinti. A határozatot a Pp. 184. §-ban foglalt rendelkezés szellemével teljesen ellentétben levőnek látom. A valorizációs határidő betartása kétségkívül a keresethez fűzött magánjogi hatály, amelyre állnia kell a Pp. 184. §-ban foglalt rendelkezésnek, melynek lényege az, hogy nem baj, ha a keresetet nem az illetékes, vagy a hatáskörrel bíró bíróságnál adják be, hanem elég, ha az ott kitűzött határidőn belül pótolja a felperes azt, amit elmulasztott, tehát a benyújtást az illetékes és hatáskörrel bíró bíróság előtt. A Pp. 184. §-nak éppen az volt a célja, hogy a néha vitás hatásköri, vagy illetékességi rendelkezések esetleg jóhiszemű és menthető be nem tartása ne járjon az anyagi igazság kárára jogvesztéssel. A Pp.-nek ezt az igen emberséges rendelkezését túlzott szigorral mellőzték az adott esetben a bíróságok. Nem szükséges, hogy — amint ezt a kir. Curia megköveteli — a valorizációs törvény még külön is tartalmazzon oly szabályt, mint a Pp. 184. §-a; a 184. §. általános érvényű rendelkezés, amelyet a valorizációs törvényben megismételni nem volt szükséges, és amelyet a valorizációs törvény sem ki nem zár, sem hatályon kívül nem helyez. Hivatkozik továbbá a kir. Curia magánjogunknak arra a szabályára, hogy a záros határidőbe csak a jogszolgáltatás szünetelése, valamint az az idő nem számítható bele, amely alatt a jognak bírói úton való érvényesítése jogszabállyal fel van függesztve. Ámde itt nem az a kérdés, hogy a záros határidőbe mi számítható be, hanem az, hogy egy nem teljesen szabályszerű perjogi cselekményeket, t. i. a nem kompetens bíróságnál való keresetbeadásnak mi a joghatálya. Ez pedig nem magánjogi, hanem perjogi kérdés. Az azután már csak elméleti kérdés, hogy a Pp. 184. §-a nem egyuttal magánjogi szabály-e, amely kiegészíti és teljessé teszi azokat a jelenlegi jogunkban amúgy is csak tankönyvekben lefektetett szabályokat (jövendő jogunkban a MTJ. 1101. §-t) amelyek a záros határidőről szólnak. A helyes álláspont az, hogy a nem illetékes bíróságnál történt keresetbeadás, ha a felperes a perrendszerű határidő alatt orvosolja a hiányt, betölti a záros határidőt, vagyis a felperes megtette mindazt, amit tennie kellett és így tárgyaltalan az a kérdés, hogy a záros határidő mikor hosszabbodik meg. Csak a teljesség kedvéért említem meg, hogy az irodalom és az eddigi joggyakorlat is a Curia idézett döntésével ellenkező álláspontot foglal el. (Lásd Kovács kommentárja II. kiadásának 538. oldalát.)

Dr. Vági József.